

PÜHA PEREKONNA PÜHA

(Esimene lugemine Si3 ,2-6.12-14)

Lugemine Siiraki tarkuseraamatust:

Issand austab isa tema laste kaudu ja kinnitab ema õigust oma poegade üle. Kes austab isa, teeb heaks oma patu, kes peab lugu emast, kogub endale varandust. Kes isa austab, sellel on hea meel oma lastest; siis kui ta palvetab, võetakse tema palve kuulda. Kes austab oma isa, selle elu on pikk, ja kes Issanda sõna kuulab, selle ema on rahul. Mu poeg, kannu hoolt oma isa eest siis, kui ta vanaks jääb, ja ära kurvasta teda ta eluajal. Ole temaga kannatlik, kui tema aru jääb nõdraks, ja ära pilka teda, kui sina oled täies väes. Sest halastus isa vastu ei unune ja loeb sulle patuohvri eest. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps128 ,1-2. 3. 4-5. R: 1)

R: Õnnis on see, kes käib Issanda teedel.

Õnnis on inimene, kel on aukartust Issanda vastu,
kes käib Issanda teedel.

Su oma kätetöö toidab sind,
sa oled õnnis ja su käsi käib hästi.

R:

Sinu naine on nagu viljakas viinapuu,
su kodutares,
Sinu lapsed on nagu õlipuu võsud
ümbes su laua.

R:

Jah, nii õnnistatakse inimest,
kel on aukartust Issanda vastu.
Issand õnnistagu sind Siionist
ja sa näed Jeruusalemma head põlve kogu oma eluaja.

R:

(Teine lugemine Kl3 ,12-21)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast Koloslastele:

Vennad, rõivastuge nagu armastatud pühad ja Jumala äravalitud südamliku kaastunde, lahkuse, leplikkuse, tasaduse ja kannatlikkusega. Taluge üksteist ja andke üksteisele andeks, kui ühel on teisele midagi ette heita. Nii nagu Issand on teile andeks andnud, nõnda tehke teiegi. Aga üle kõige olgu armastus, sest selles on ühtsus ja täiuslikkus. Valitsegu teie meelte üle Kristuse rahu, sest selles te olete kutsutud nagu ühe ihu liikmed. Kristuse sõna elagu teie keskel kõiges oma rikkuses. Manitsege ja õpetage üksteist kõige tarkusega, lauldes psalme, hümne ja vaimulikke laule, nii nagu Vaim annab, sest teie olete Jumala armu all. Ja kõik, mida te teete, olgu tehtud Issanda Jeesuse nimel, tänades tema läbi Jumalat Isa. Naised, seadke end meeste tahte järgi, nagu on sünnis Issandas. Mehed, armastage oma naise ja ärge olge nende vastu karmid. Lapsed, olge oma vanemaile kõiges kuulekad, sest see on Issandale meelepärane. Isad, ärge kiusake oma lapsi taga, et nad ei kaotaks julgust.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Kl 3,15a.16a)

Halleluuja. Kristuse rahu olgu teie keskel,
Kristuse sõna olgu teie südames. Halleluuja.

(Evangeelium B aastal Lk2 ,22-40 lühivariant 2,22-32)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal, kui said täis Jeesuse vanemate puhastuspäevad, mis Moosese seaduses olid ette nähtud, viisid nad oma lapse Jeruusalemma, et teda seal seada Issanda ette. Nii nagu on kirjutatud Issanda seaduses: iga poeglaps, kes on oma ema esmasündinu, pühitsetagu Issandale ning toodagu ohver nagu seaduses on öeldud – paar turteltuvi või kaks muud noort tuvi.

Sel ajal elas Jeruusalemmas mees, kelle nimi oli Siimeon. Ta oli õiglane ja väga ning ootas Jeruusalemma lunastust, ning Püha Vaim oli tema üle. Temale oli Püha Vaim ilmutanud, et ta ei näe surma enne, kui ta on näinud Issanda Salvitut. Ja Püha Vaim juhtis ta sel päeval templisse, kui vanemad Jeesuse sinna tõid, et täita seda, mis seaduses oli ette nähtud. Siis võttis Siimeon Jeesuse sülle, kiitis Jumalat ja ütles: “Issand, nüüd lased sa oma sulasel rahu minna, nii nagu sa oled öelnud, sest minu silmad on näinud sinu lunastust, mille sa oled valmistanud kõigi rahvaste nähes, valguseks, mis peab ilmuma paganaile, ja auhiilguseks oma rahvale Iisraelile.” Aga Jeesuse isa ja ema panid seda imeks, mida temast räägiti. Ja Siimeon õnnistas neid ning ütles Maarjale, tema emale: “Vaata, see inimene on seatud langemiseks ja tõusmiseks paljudele Iisraelis, ning märgiks, millele hakatakse vastu, et saaksid avalikuks paljude südamete mõtlemised. Kuid sinu endagi

hingest peab mõõk läbi tungima.”

Seal oli ka naisprohvet Hanna, Fanueli tütar, Aaseri hõimust, kes oli väga elatanud. Ta oli elanud pärast neitsipõlve oma mehega seitse aastat ja pärast lesena kuni kaheksakümne neljanda eluaastani. Ta oli sageli templis ja teenis Jumalat paastudes ja palvetades nii öösel kui päeval. Sellel tunnil tuli ka tema nende juurde ja ülistas Jumalat ning kõneles Jeesusest kõigile, kes ootasid Jeruusalemma lunastust.

Ja kui nad olid täitnud kõik, mis Issanda seaduses oli ette nähtud, läksid nad tagasi Galileamaale, oma Naatsareti linna. Ja lapsuke kasvas ja sai tugevaks ja targaks, ning Jumala arm oli tema üle. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, vanas Iisraelis oli kombeks, et kui laps pärast sündimist templisse toodi, siis ohverdati tema eest kaks turteltuvi või kaks harilikku noort tuvi. Kui me peaksime püüdma seda kommet tänapäeva üle tuua, siis tuleks vist lapse ristimise puhul ohverdada kirikule kaks nutitelefoni või kaks harilikku nuputelefoni. Kirikuõu oleks siis nagu lammutustöökoda, kus lammaste ja nuumveiste tapmise asemel võetaks pidulikult osadeks kõivõimalikke vahvaid masinaid.

Aga tegelikult ei olnud ju Jumalal varemgi tapetud tuvidest ega lammastest rõõmu. Ta ei nõua meilt ka täna ei telefone, kohvimasinaid ega autosid, vaid ootab, et me oleksime head inimesed ja kahetseksime siiralt oma patte.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, võib öelda, et siin maailmas on inimesel nii kannatusaegu kui rahulikke perioode – võibolla vaid rõõmu ja õnne on napilt. Jumala Poja sündimine siia maailma oli kindlasti suur rõõm kogu maailmale, kuid seegi oli ümbritsetud kannatusest. Ehmatuse, mida Maarja pidi ingligna kohtudes läbi elama, küsimused, mis tema lapseootusega üles kerkisid, ja kahtlused, mis Joosepile osaks said. Kõigele sellele lisaks pidid Maarja ja Joosep vahetult enne lapse sündi Naatsaretist Petlemma reisima. Linnulennult on need linnad teineteisest 113 kilomeetri kaugusel, aga arvestades, et Petlemm asub Naatsaretist kõrgemal, mägismaal, 775 meetri kõrgusel merepinnast, oli rännutee pikkuseks 170 km läbi orgude, üle mägede ja jõgede – see on vähemalt viis päevateekonda peamiselt ülesmäge rühkimist. Klimatiseeritud autosid ja ronge ju tollal polnud, ning puudus ka hotellide broneerimissüsteem, seega oli öömaja leidmine iga kord probleem omaette. Ja kui pärast väsitavat rännakut veel kõiki Jeesuse sündimise üksikasju arvestada, siis on üldse ime, et laps elusalt sündis ja ema ellu jäi.

Aga raskused sellega ei lõppenud. Saanud inglilt sõnumi, et kuningas Herodes näeb nende lapses võistlejat ning tahab teda tappa, jätkas püha perekond reisi Egiptusse – üle Siinai poolsaare umbes 400 kilomeetrit. Kuidas ja millest nad seal elasid, kas leidis Joosep tööd, kas müüdi kuningate toodud kingitused elamiskulude katteks või pidid nad lausa kerjama, see pole teada. Pärast Herodesese surma Naatsaretti naasnuna elas püha perekond ilmselt üsna igapäevast elu. Kui Jeesus oli 12-aastane, käisid nad kõik koos veel Jeruusalemmas. Pole teada, millal Joosep suri, kuid see sündis ilmselt enne Jeesuse avaliku tegevuse algust.

Jeesuse elu viimast kolme aastat, tema avalikku tegevust, võib samuti pidada kannatuse aastateks. Ta rändas oma jüngrite seltsis ja õpetas, aga igal pool kohtas ta rikaste ja vägevate vastuseisu. Ka jüngritest oli tal vähe rõõmu, ikka ja jälle tegid need midagi valesti, kaotasid kiiresti kannatuse, kauplesid paremaid kohti taevariigis, üks neist osutus lõpuks lausa äraandjaks. Jeesuse emal oli oma poja pärast kindlasti kogu aeg mure, ja lõpuks pidi ta seisma lausa tema risti all. Ainult päris viimane lõpp, vaid seda võiks pidada õnnelikuks: Jeesus tõusis surnuist üles ja Maarja võeti koos ihu ja hingega üles taevasse.

Armsad õed ja vennad, kirikule on ammustest aegadest ikka ette heidetud, et ta panustab teispoosusele, lootusele, et siin maailmas tehtud head teod tasutakse alles taevariigis, kus inimene saab olla igavesti õnnelik. Paraku aga ütleb ju ka kogemus meile, et õnnetunne ongi siin maailmas üürrike ning põhineb pigem asjaolul, et õnnehetkel vajub justkui kogu ülejäänud maailm unustusse. Näiteks armunud inimene ei keskendu niivõrd oleviku hetkele, kuivõrd näeb oma õnne vaimusilmas ka kogu suhte helget tulevikku – mis niisugusena tegelikult vist kunagi ei teostu. Siin maailmas ei ole võimalik lahendada probleeme üks kord ja alati, ning tagantjärele veendub igaüks, kui põgusad olid meie õnnehetked.

Inimese igatsus õnneliku lahenduse järele on reaalne, kuid mis parata, see elu lõpeb surmaga – siin maailmas pole midagi jäädavast. Järelikult saabki lõplik lahendus ja igavene õnn olla ainult teispoosuses, või muidu pole ka sellel elul siin üldse mingit mõtet ja eesmärki. Sellepärast kutsub kirik meid mõtlema ikka ja jälle oma elu ja selle eesmärkide üle, tundma end ühe Isa lastena ühes inimperes. Lootus igavesele elule annab meile jõudu muuta ka seda maailma rahulikumaks, et meie õnnes oleks selleski elus vähem enesepeetust, ning et meie töö ja kannatus ei oleks asjatud. Aamen.

